

El carter sempre truca dues vegades

El papa Francesc escriu i rep moltes cartes, però la de “Brabucame” (Brandmüller, Burke, Caffarra, Meisner) no és una missiva qualsevol. Aquesta té forma de míssil. I no ve de fora. La carta que ha estat consignada a Francesc i que ha evidenciat la fragmentació dins el col·legi cardenalici és signada per quatre ancians prínceps de l'Església. Els cardenals que l'escriuen no són joves (la joventut és sempre un concepte elàstic, en l'eclesiologia catòlica. I a Roma, més.). No tenen ja res a guanyar, ni a perdre, en termes papables. I gosen parlar al papa amb més que confiança. Però són bons electors, uns *influencers*. I se senten investits d'una força moral que els fa desafiar el poder.

El que pretenen, aquests cardenals que s'han autoconstituït en un grup de guardians de la fe, és que el papa Francesc *aclareixi* alguns dubtes en la interpretació de l'exhortació postsinodal *Amoris laetitia*. Li demanen explicacions perquè creuen que desafia.

La carteta enverinada va arribar al papa i al cardenal Müller el dia 19 de setembre. Fins al 14 de novembre no es va publicar en alguns webs de vaticanistes.

Els signants són tots europeus menys Burke: Walter Brandmüller, president emèrit de la Pontifícia Comissió de Ciències Històriques; Raymond L. Burke, el que potser fa més fressa, és patró de l'Orde Sobirà de Malta; Carlo Caffarra va ser cardenal de la *ciutat roja*, Bolonya, i Joachim Meisner de Colònia, on es va celebrar una Jornada Mundial de la Joventut.

Per curar-se en salut i no ser atacats altre cop com a colpistes –el papa ja va rebre una carta de 13 cardenals durant el

MÍRIAM
DÍEZ BOSCH
@miriamdiez

Sínode per la Família–, han fet saber que els anima “un profund afecte col·legial” i avisen: no volem ser qualificats d'adversaris ni de gent sense misericòrdia. Ho fan amb amor. Però no s'estan d'orgues, i aquest és per tant el segon avís. No fos cas que l'incaut del papa no hagués copiat el seu malestar en la carta primera.

El papa de la perdició

Dit això, comencen amb els retrets. Creuen que el papa ha creat una gran confusió dins de l'Església i que molts fidels estan *perduts*. Veuen com des que es va publicar el polèmic text posterior a la trobada sinodal a Roma –que no només va ser moguda sinó també incendiària, en algun moment–, el món catòlic s'ha dividit i no sap què ha de fer. Ha canviat la moral? “Non si sa”.

Els temes que preocupen els cardenals giren sobretot al voltant de la comunió als divorciats tornats a casar, tot i que no és l'únic tema. Els cardenals posen en dubte la totalitat i la validesa del document.

Athanasius Schneider, bisbe auxiliar a Astana, Kazakhstan, és una de les veus episcopals que defensa els cardenals díscols, i ho fa amb arguments bíblics:

sant Pau, a la carta als Gàlates, fa referència a la correcció pública a Pere. Per tant, dedueix, Pere (o sigui papa) pot ser corregit fraternalment per altres que, inspirats per l'Esperit Sant, veuen coses que el cap no percep. Aquest principi tan participatiu i amat d'esperit conciliari és el que hauria animat els cardenals a fer saber la seva “profunda preocupació”. A dir la seva discrepància amb el cap. O sigui, que estan convençuts que el papa està realment actuant de tal manera que això comporta amenaces a la fe (escàndol a la fe és l'expressió que fan servir) i per tant es justifica que els superiors puguin ser corregits públicament. És el mateix papa Francesc qui ja ha demanat seguir aprofundint “amb llibertat” algunes qüestions doctrinals, morals, espirituals i pastorals del text.

Els quatre cardenals han estat titllats d'heretges arrians, de cismàtics i de dinamitadors. El bisbe grec Frangiskos Papananólis, president de la Conferència Episcopal de Grècia, els ha acusat de “pecadors” i d’“heretges escandalosos”.

Els qui defensen els cardenals consideren que aquesta “intolerància” revela “la impossibilitat de dir la veritat” i una caiguda sotmesa davant del “relativisme”. El papa Bergoglio ja ha tingut des del minut zero de ser escollit aquesta etiqueta, de ser un pontífex sense preparació per governar una Església que llisca vers el relativisme moral que ja havia denunciat Ratzinger.

La no-resposta del papa

El papa Francesc no sembla preocupadíssim per aquest minicisma en el si del col·legi cardenalici. De fet, com era previsible, no ha respost directament, però

